

Sygn. akt I CSK 186/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.

przeciwko M. spółce

z ograniczoną odpowiedzialnością w D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 kwietnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 września 2020 r., sygn. akt VII AGa (...),

1. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400
(pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Pozwany M. sp. z o.o. z siedzibą w D. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 września 2020 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 września 2018 r. poprzez uwzględnienie powództwa S. sp. z o.o. z siedzibą w P. o zapłatę 296 000 zł, oddalonego w pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył:

We wniosku o przyjęcie skarg do rozpoznania powołano przyczyny kasacyjne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżący sformułował dwa następujące zagadnienia prawne:

- Czy do ustalenia treści udzielonego pełnomocnictwa zastosowanie mają odpowiednio przepisy art. 60 § 2 k.c. i art. 65 § 1 k.c. stosowane przy dokonywaniu wykładni oświadczeń woli, czy też ze względu na to, iż pełnomocnictwo nie jest umową, to do jego wykładni nie ma zastosowania art. 60 § 2 k.c., podobnie art. 65 § 1 k.c.?

- Czy zawarcie umowy, w toku zawierania której strony przemienne stosowały procedurę składania ofert oraz rokowań (obecnie negocjacji), następuje z chwilą przystąpienia do wykonania umowy w zakresie uzgodnionych postanowień zgodnie z art. 70 § 1 k.c. czy też dopiero po uzgodnieniu wszystkich jej postanowień w trybie art. 72 § 1 k.c.?

Skarżący nie uzasadnił przedstawionych zagadnień. Tymczasem Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Do wymagań tych należy zaliczyć co najmniej wyjaśnienie, na czym polega dostrzeżony przez skarżącego problem prawny, w jaki sposób jego rozwiązanie miałoby wpływ na wynik sprawy, a także przedstawienie poglądów wyrażanych dotychczas w orzecznictwie lub literaturze przedmiotu (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Za uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może zostać uznane uzasadnienie skargi w zakresie przedstawionych w niej zarzutów, bowiem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Z tej przyczyny konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Z podobnych przyczyn również uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w zakresie wykazania potrzeby dokonania wykładni art. 70 § 1 k.c. należy uznać za niewystarczające. Powołanie się bowiem na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. m.in. postanowienia SN z dnia 20 stycznia 2022 r., I CSK 790/22; z dnia 30 listopada 2021 r., IV CSK 104/21; z dnia 17 czerwca 2021 r., V CSK 21/21 - niepubl.).

Skarżący ograniczył się do wskazania przepisu, który - w jego ocenie - budzi wątpliwości interpretacyjne oraz wymienienia kilku orzeczeń Sądu Najwyższego, które uważa za rozbieżne. Nie określił zakresu wykładni oczekiwanej od Sądu Najwyższego, nie opisał również, na czym - jego zdaniem - polegają zasygnalizowane rozbieżności. Rolą Sądu Najwyższego nie jest natomiast odcyfrowywanie poglądów i intencji stron składających skargę kasacyjną, w szczególności biorąc pod uwagę, że strony są obowiązkowo zastępowane przez zawodowego pełnomocnika.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach orzekł zaś na podstawie

art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.